

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ПРЪСТЕНИТЕ НА ТИТАН

Превод от английски: Роза Григорова, 1998

chitanka.info

Веднъж приех да бъда почетен гост на събрание в Торонто и по-късно ми съобщиха, че едно от техните изисквания е да им напиша разказ за брошура, която ще бъде продавана с цел да съберат пари за любимата им благотворителност. Това ме порази — беше все едно да поканиш на вечеря художник и после да го накараш да ти боядиса стената в изблик на вдъхновение. Аз живея от това и писането е моето богатство. За щастие по това време ми бе дошла кратка, светла идея. И много визуална.

Приличаше на дъга посред нощ — слънчевата страна на пръстените на Сатурн, гледана от местоположението ни над полюса на златната планета. Тя някак ми напомняше и за нещо друго. Но метафорите не са стихията ми и дъгата бе изчерпала за момента възможностите ми в тази посока.

Докато голямата вдлъбната чиния с тъмните си сектори се въртеше под наблюдателния ни кораб и черен пръстен преплува през северната емисфера на света под нас, чух Соренсен да надвиква тайнствените звуци от приемателя:

— Напипахме източника, сър.

Обърнах се и погледнах — млад, светлокос, ентузиазизиран — как се оправя с хартиената лента за запис на резултатите от машината.

— Къде е? — попитах аз.

— Близо до вътрешния ръб на пръстена С — събщи той — и е доста малък.

— Хм... значи все още нямаме представа какво е?

Той поклати глава.

— Никаква.

Зад стенещото, проточено изпълнение, излизащо от приемателя, се чуваха странни асинхронни звуци и неочакван взрив, който звучеше като валдхорна в пещера. При това се предаваше на странна честота. Уловихме го съвсем случайно, когато един микрометеорит, ударил непилотиран близък космически кораб, за известно време повреди приемателя ни. След това го търсехме нарочно. Оттогава ловяхме честотите с години и никога не успяхме да ги свържем с каквото и да било природно явление наоколо. Следователно откриването на източника на тези звуци беше прибавено към вече дългия списък от

експерименти и изследвания по време на това първо идване на хора в района.

Извиках навигатора — нисък, тъмнокос, неентузиизиран.

— Маккарти, намери ни орбита, която да ни отведе достатъчно близо до това нещо, за да може добре да го хванем с камерите.

— Слушам, капитане — каза той и взе лентите.

По-късно, докато маневрирахме към съответната орбита и ускорявахме до необходимата скорост, Соренсен събщи:

— Някакво смущение на Титан, сър.

— Буря? Или леден вулкан? — попитах аз.

— Трудно е да се каже — отговори той. — Улавям го само на екраните. Силно съсредоточаване на атмосферна турбулентност.

Свих рамене.

— Вероятно буря. Проверявай периодично. Събщи ми, ако се окаже нещо наистина интересно.

Следващото интересно нещо, на което се натъкнахме обаче, беше източникът на звуците, който се мъчехме да проследим. Дремех на койката си, след като бях проверил дали не са се развалили алкохолните дажби на екипажа, когато Маккарти ме разтърси и ме събуди.

— По-добре да дойдете и да го погледнете, капитане.

— Какво? — измърморих аз.

— Май че открихме истински извънземен артефакт — каза той.

Станах и отидох до екрана, където фокусирах обекта. Нямах никаква представа за мащаба, но беше тъмен метален спътник. Изглеждаше като два тумбести конуса с долепени основи. Носеше се над равнината на пръстена и долният му връх сияеше с блестяща светлина, която святкаше надолу към самия пръстен.

— Какво, по дяволите, мислиш, че е това? — попитах го аз.

— Не знам — отговори той. — На синхронна орбита е — сега се съгласуваме с нея, — а това е кохерентна светлина. Определено е източникът на предаването.

Отново се заслушах в звуците, които се издигаха до кресчендо.

— Капитане! — извика Соренсен. — На Титан има още по-голяма активност. Сега е в горната атмосфера и...

— Майната му на Титан! — рекох аз. — Записваш ли това нещо?

— Да, но...

— Отбелязваш ли всичко, което може да бъде отбелязано?

— Да, сър.

— Добре. За Титан ще говорим по-късно. Един извънземен кораб е безкрайно по-важен от метанова буря.

— Разбрано, сър.

Наблюдавахме с часове и прилежността ни бе възнаградена — видяхме внезапна необикновена маневра на наблюдаваното тяло. Тя беше предшествана от рязко спиране на предаваните звуци. Бях ги пускал в контролната зала дни наред с надеждата, че потапянето в тях може да роди някаква идея за характера им. Освен това те не бяха неприятни с високите и ниските си тонове, с неочакваните си темпа и глисанди. Щом спряха, бях моментално поразен от тишината. Вниманието ми обаче бързо бе привлечено от друго, тъй като светлината от спътника, който сега вече напредваше по орбитата на пръстена С, внезапно бе угаснала.

В същото време, когато забелязахме това, спътникът се изстреля нагоре, ускори се в направление, перпендикулярно на плоскостта на пръстена.

— Не го изпускай от очи! — извиках аз. — Не можем да го оставим да си отиде.

Маккарти и Соренсен хукнаха да изпълняват. Чудех се дали самите ние може да сме задействали някои от проклетите му предупредителни механизми.

— Сменя си курса, сър! — извика Соренсен.

— Не го губи, за Бога! — ревах аз.

— Сякаш се насочва навътре в системата — каза той после.

— Е, и това е нещо — отговорих. — Щом установиш курса му, съгласувай и нашия с него.

— Слушам, капитане. Между другото, Титан...

— Стига с тоя Титан! Следвай спътника!

Това се оказа по-лесно, отколкото смятахме, защото щом корабът пресече пръстеновата система, се установи на нова синхронна орбита точно под разреждения, преплетен пръстен F. Когато го проследихме и тръгнахме натам, най-после се обърнах към Соренсен и казах:

— Добре. Каква беше работата с Титан?

Той се усмихна.

— Нещо като голям кораб се издигна над атмосферата му преди известно време, сър — обясни ми той. — Дори и сега е насочен към северното полукуълбо на Сатурн.

— Какво?

— ... по-нататък — продължи Соренсен — сякаш влачи голям, плосък, кръгъл предмет с метален произход.

— Засне ли го?

— О, да. Проследих го на помощните екрани.

— Да го видим.

Той отиде до един страничен екран и зачука по клавиатурата.

— Тук има особено добра последователност... ето! — каза той, щом образът изплува. Изведнъж удари един клавиш и петното се проясни за нормално време. — Тук.

Видях клинообразния кораб над набразденото и петнисто злато на планетата. Зад него беше огромният диск, за който говореше Соренсен, и бавно се обръщаше. След няколко секунди отгоре му падна светлина, сякаш за да разкрие...

Пръстът на Соренсен се заби отново и образът замръзна.

На диска имаше изображение. Гигантско четириоко лице с две къси антени, които стърчаха от челото му.

Поклатих глава.

— Какво прави в момента? — попитах аз.

Той се прехвърли от лентата към положението на кораба в реално време, който се движеше по спирала навътре, вече много по-близо до планетата.

Чакахме доста дълго, докато зае подходяща орбита и достигна височината, която явно целеше. Ние чакахме. Той чакаше.

Много по-късно Маккарти обяви:

— Нещо става!

Свеж приток на адреналин ни залепи отново за екрана. Дискът беше освободен от кораба и докато се движеше към планетата, корабът се ускори. Следяхме омагьосани напредването му, докато дискът слизаше така, че изчезна напълно в черния пръстен, който бяхме забелязали по-рано. Пръстенът се стесни и скоро след това също изчезна. Корабът затвори орбитата си около планетата и пое обратно към Титан.

— Капитане! — каза Маккарти. — Артефактът!

— Какво? — отидох до екрана, на който стоеше изображението му.

Но той не отговори — виждах и сам. Съоръжението пак се бе задвижило, като пресичаше пръстена F. След известно време слезе и се понесе над външния край на пръстена A. С ярка светкавица се включи лазерът и се фокусира надолу в жлеба. Замълчалият отдавна приемател, все още настроен на честотата на обекта, внезапно се събуди. Връзката му с приемателната система на нашия кораб не беше прекъсвала, докато той бе мълчал. Говорителите рязко ни предадоха стона, сблъсъците, тръбенето, ударите.

По-късно, след като изпратихме сонда далеч под навъсеното небе на Титан близо до мястото, от което клинообразният кораб бе тръгнал и където се бе върнал, тя ни изпрати снимки. Под червените облаци през маранята, на брега на метановото море, се люлееха и въртяха циклопски фигури. Вихрушка от огнени парцалчета падаше над тях като конфети.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.